

Den fremtidsgodkendte folkekirke - og de nye behov.

I folkekirken er der en tendens til, at vi enten kigger vi fremad mod ny udvikling, nye missionsmarker og nye succes historier eller at vi ønsker os tilbage. Tilbage til tiden, hvor kirken var det stille, stabile og naturlige omdrejningspunkt for både folke-, tros-, og åndslivet, hvor medlemstallet i folkekirken lå tæt på de 100 % og hvor præsten sad enspænderagtigt på sit kontor og bedrev præstegårdsteologi. I folkekirken definerer vi os enten som fremtidsorienterede navigatører eller som fortidsorienterede fastholdere.

Denne opsplitning mellem de fremtidsorienterede og de fortidsorienterede kan på både sogne-, provsti-, og stiftsplan gøre det meget vanskeligt at finde en fælles retning for folkekirkens arbejde i fremtiden.

Men spørgsmålet er om, der ikke er en tredje vej, nemlig vejen, der forener de to tidssyn. Det er en af hovedpointerne i denne artikel, at det ikke er nødvendigt at være det, man med et lidt slidt udtryk kalder for fremtidsparat, men at det nærmere handler om at være fremtidsorienteret, for ét kan vi være sikre på og det er, at fremtiden kommer og at fremtiden påvirker de folk, vi er kirke for og dermed osse os, der arbejder i den.

Et af de parametre, der kommer til at påvirke samfundet markant i de kommende år og som derfor osse bør være en orienteringsmarkør for arbejdet i folkekirken, er det nye luksusbegreb.

Arkitekttegnede møbler, dyre vine fra de kendteste slotte, dyrt designertøj og eksklusive get-aways er efterhånden blevet noget alle har råd til. Overflod, fornøjelse, udskejelser og nydelse er ikke længere de få forundt og derfor har luksusbegrebet fået nyt indhold.

I definitionen af luksus indgår elementer af nydelse og status, men samtidig er det et væsentligt aspekt, at luksus osse defineres ved, at der er knaphed på *varen*, samt, at kun er få forundt at have adgang til den.

Derfor har luksusbegrebet fået nyt indhold. Fremtidssforskere både herhjemme og i udlandet peger på, at luksusbegrebet i fremtiden bliver immaterielt og at luksusbegrebet bevæger sig fra at handle om overflod, fornøjelse og udskejelser til at gå i retning af de ting, som bliver en mangelvare i fremtiden: Tid, opmærksomhed, fred og ro.

Tid er et meget vigtigt nyt luksusområde. Det moderne menneske forventes at skulle stå til rådighed for både arbejdspladsen, vennerne, familien og andre forpligtelser 24/7 og det moderne menneske er online og i kontakt med arbejdsplads, venner, familie og andre 24/7. Det betyder, at det moderne menneske står til rådighed hele døgnet og sjældent har tid til egen rådighed. En undersøgelse af danskernes tidsforbrug har for nylig vist, at den frie tid, den tid, der ikke bruges sammen med andre, er faldet dramatisk de seneste år.

I kirken er vi opmærksomme på tiden. Den langsomme tid. Evigheden. Alligevel har der sneget sig en tendens ind, der betyder, at vi på lige fod med alle andre *markeder*, er begyndt at konkurrere om folks tid. Kom til babysalmesang, digtoplæsning, foredrag, bibelcafe, kristen strikkeklub, taizé, kor, filmaften, salmemaraton og så videre og så videre. Initiativrigheden vil ingen ende tage, men måske skal vi, med opmærksomheden på tid som et knapt gode, holde lidt igen med al vores kreative fortagsomhed og mere eller mindre næringsfattige kirkelige aktiviteter, og alene koncentrere os om evangeliske vitaminer og kristelig fylde. Måske er det, med blik for tid som fremtidens luksus, på tide, at vi bevæger os væk fra markedspladsens mer-salg til i stedet at lægge fokus på evangelisk mer-indhold.

Opmærksomhed er et andet knapt gode og dermed et af fremtidens luksusområder. Overalt slås medier, markeder og mennesker om vores opmærksomhed og vi bliver bombarderet med folk, der vil have vores opmærksomhed, fra vi står op til vi går i seng, og som oftest er anliggendet, at

medierne, markederne og menneskene vil have noget af os. Mennesker oplever, at de er blevet produktet selv. Derfor vil det i fremtiden være udsøgt luksus at disconnecte sig fra omgivelserne og verden udenfor. Det vil være en udsøgt luksus at koble fra og være i omsorgsfulde fællesskaber, hvor der er en gensidig fuld opmærksomhed.

I kirken taler vi hele tiden om, at vi skal være der, hvor folk er. Men hvis folk er stressede og pressede, der hvor de er, skal vi måske, med blik på opmærksomhed som fremtidens luksus, møde folk, ikke der hvor de er, men der, hvor de ikke vidste, de havde brug for at være. Måske skal vi orientere os mod en fremtid, hvor kirken tager det moderne menneskes behov for fuld opmærksomhed alvorligt bla. ved at bede folk om at disconnecte sig fra byens travlhed, lægge mobiltelefonen væk og bare være opmærksom til stede.

Fred & ro er osse blevet en mangelvare for det moderne menneske og vil dermed være en eftertragtet luksus i fremtiden. Fravær af larm og støj er særdeles attraktivt, da vi næsten overalt i vores moderne samfund er udsat for støj og eksplosioner af lyd og informationer af larmende karakter. Luksus i dag er ikke endnu en larmende event, men muligheden for at trække sig tilbage fra larmen og i stedet søge fravær af støj og larm. Jo fredeligere desto mere eksklusivt.

Masser af mennesker kommer igennem kirken på en helt almindelig uge i et helt almindeligt sogn og undersøgelser viser, at for langt de fleste gælder det, at de oplever kirken som et sted, hvor der er fred & ro. Et sted, hvor klokkerne slår deres rolige slag, hvor rummet udstråler en stoisk fred & ro, hvor der er plads til pauser og stilhed, og hvor man kan sætte sig ind i en stilhed, der overdøver dagens larm og krav. Måske skal vi, med blik på fred & ro som en mangelvare og en luksus, holde fast i, at kirken ikke skal være underholdningsindustriens forlængede arm. Måske skal vi være opmærksomme på, at kirken efterhånden er en af de eneste bastioner, der ikke er underlagt markedsvilkår og at det er et absolut gode, at vi overalt i Danmark har kirkelige *kraftstationer* liggende, der kan give moderne mennesker det, de har brug for.

Der er til tider er en vis polarisering i folkekirkens tidssyn, en vis polarisering imellem de, der primært navigerer i fremtiden overfor de, der fastholder fortiden. Polarisationen kan til tider gøre det vanskeligt at opnå konsensus om retningen for folkekirkens arbejde, men med blikket skarpt rettet mod fremtidens nye luksusbegreber, er det muligt at bygge bro imellem de to forskellige tidssyn.

Hvis vi holder blikket skarpt rettet mod, at vi ikke er kirke for vores egen skyld, men for folks skyld og hvis vi samtidig ved, hvad folk i fremtiden vil efterspørge og opfatte som meningsfuld nemlig tid, opmærksomhed og fred & ro, så er vi allerede godt på vej til at bygge bro imellem de to tidssyn, imellem navigatørerne og fastholderne, og imellem fortid og fremtid.

Så er vi allerede på vej til at være fremtidsgodkendt kirke.